

Marc legal de la legionel·losi

Annabel Pedrol i Carol

Cap de la Secció de Sanejament Ambiental
Delegació Territorial a Barcelona, del Departament de Sanitat i Seguretat Social
Generalitat de Catalunya
annabel.pedrol@gencat.net

La normativa vigent en matèria de Legionel·la és el Reial decret 865/2003, de l'estat espanyol i, a Catalunya, el Decret 150/2002. La primera norma catalana que regulava les instal·lacions relacionades amb l'aparició de casos o brots de legionel·losi va ser, el Decret 417/2000. Abans d'aquesta, només la Comunitat de Madrid, l'any 1988, havia publicat una altra norma de característiques semblants. Des d'aleshores s'han publicat dos reials decrets i una ordre estatal, un altre decret català, un seguit de normes autonòmiques, i està prevista la publicació imminent d'un tercer decret català, que derogarà el que és vigent actualment. L'evolució en tant poc temps -menys de 4 anys- de la normativa sobre Legionel·la és fruit de la voluntat de l'administració de no quedar-se enrera en aquest camp i de controlar, tant com pugui, aquelles fonts ambientals que puguin suposar un risc per a la salut de la població per la possibilitat que es comportin com a focus de proliferació i disseminació d'aquest bacteri: les anomenades *instal·lacions de risc*.

L'objectiu final de totes aquestes normes és, doncs, el de la prevenció de la legionel·losi. Per aconseguir aquest objectiu, tant la legislació estatal com la catalana estableixen un seguit d'obligacions i responsabilitats dels titulars de les instal·lacions de risc i d'altres professionals o empresaris lligats amb la gestió d'aquestes instal·lacions: empreses de tractament, formadors, instal·ladors, fabricants, mantenidors, empreses de revisió...

Les accions que s'hi contemplan es poden agrupar en tres grans grups: accions preventives, accions en cas de brot i, accions punitives.

El primer grup engloba les més importants: l'adequació de les instal·lacions a unes exigències de disseny; els plans d'autocontrol de les empreses: manteniment, tractament de l'aigua i control analític; la formació del personal que du a terme els tractaments; l'obligatorietat de demanar una *revisió* de la instal·lació - a Catalunya- i, per a les torres de refrigeració i instal·lacions anàlogues, la notificació a l'autoritat sanitària competent de l'existència, característiques i ubicació d'aquests tipus d'instal·lacions.

En el segon grup s'hi troben totes aquelles accions encaminades a facilitar la detecció i el sanejament de la font ambiental que ha estat la causa d'un brot de legionel·losi. Es regula principalment allò que pot fer la inspecció sanitària: mesures correctores, com la desinfecció de xoc i les reformes estructurals; presa de mostres; mesures cautelars...

En el tercer grup es recullen i tipifiquen les infraccions de les obligacions establertes en la pròpia norma i les sancions que li corresponen dins el marc de la Llei general de sanitat. D'aquesta manera es dota a l'administració sanitària d'una eina imprescindible de cara a l'assoliment del seu objectiu.

Finalment, cal fer esment que el marc legal de la legionel·la és més ampli que el que conforma la normativa citada fins ara. Quasi totes les instal·lacions que són objecte de control tenen les seves

pròpies normes reguladores, sanitàries o no, i els productes emprats en els tractaments també tenen la seva regulació específica, cosa que també es pot dir d'alguns dels professionals que estan relacionats amb la gestió d'aquestes instal·lacions.